

Llevantades postelectorals

Cuegen incògnites diverses una vegada passades les eleccions del 27S. Malgrat tot, el sol ha tornat a sortir, encara que la llevantada ha enrarit el mar i enlleganyat el cel. Tempestes estacionals que no figuraven als programes polítics. Solament en Tomàs Molina i els acòlits del temps ens ho havien advertit. Xàfecs i onades inusuals per a una mar casolana que n'impedeixen els lluïments marítims arriscats, un esport per a intrèpids i coratjosos.

Els resultats de les eleccions s'han resolt en una collita extraordinària de vots. La millor anyada de la democràcia. La festa major de la participació ha aplegat una gran gentada. Un èxit de concurrència que hauria atret també aquells que no fa massa edicions pensaven que això de les eleccions a la Generalitat de Catalunya era cosa només d'en Pujol i dels catalans. En aquest exercici electoral del 27S s'ha esmicolat la predicció –una profecia tirant a llegenda percentual– que vinculava la participació a una derrota gruixuda dels partidaris de marxar d'Espanya. La majoria d'escons al Parlament així ho avalen. I aquesta va estar la lectura immediata de la nombrosa premsa internacional que va seguir en viu i en directe la diada electoral. L'independentisme ha guanyat!

Tothom aporta els propis arguments –i autèntics– tot estirant i arronsant els resultats aritmètics que són els que han estat. La ciència matemàtica deixa de ser exacta i es torna altament imprecisa en els recomptes així que deixem de sumar o de restar ous, peres, plàtans i castanyes –com a l'escola tradicional de la nostra infantesa– per fer quadrar els vots. L'essència del 27S, de si eren eleccions a un parlament autonòmic o eren plebiscitàries, s'ha barrejat al ball d'interpretacions interessades que es va emprendre just acabat el recompte.

A l'altiplà hispànic, excepcionalment afectat pels temporals i la llevantada que hem viscut a aquesta riba de la Mediterrània, ho han vist o viscut amb unes altres ulleres posades. La derrota del nacionalisme, del separatisme o dels partidaris de tocar el dos d'Espanya ha estat contundent. Després de les urnes només existeix que terra cremada i frustració. Ho manifesten sense rubor i amb tal contundència reiterativa que gairebé ens ho farien creure si no fos perquè la majoria absoluta del Parlament de Catalunya és partidària del comiat poètic que proclamava en Joan Maragall –Adéu, Espanya! Des de Madrid destaca l'olfacte de l'Aznar –FAES dixit–, qui ho té meridianament clar. Envesteix contra l'estratègia d'en Mariano a Catalunya. Els resultats dolents del PP deixen el partit en el pitjor escenari possible. Els rivals de l'esquerra s'han enfortit, l'espai natural del PP ha minvat i “els secessionistes continuaran el procés”. Remata el sermó amb una estocada tot concloent que la posició del Mariano Rajoy està seriosament compromesa.

Les cares al Born, la seu on JxS va comparèixer, i el regust amb un punt amarg de la victòria reflectien el desconcert que propicia el panorama després de votar. Massa ajustat per a la nova coalició. L'independentisme ha vençut en un context prou complex, pendent de les aliances amb la CUP, que ja havia reiterat en campanya l'al·lèrgia assembleària a la presidència de l'Artur Mas. Som en aquest punt. Ara què? N'hem de veure l'evolució. Podria succeir que l'enemic principal del panhispanisme fos anihilat per l'aliat natural del procés. I si li ho permeten –de ser investit president–, els funambulismes per governar i tirar endavant no seran fàcils. Són paradoxes atribuïbles a la grandesa de les urnes i al joc democràtic!

www.tallerssanta-eulalia.com